

O PREDSTAVENÝCH V CIRKVI

1Ts 5,12-24

Apoštol Pavol, ktorý bol ako kresťan povolaný do role apoštola, kazateľa, duchovného pastiera a predstaviteľa cirkvi (v slova zmysle ranej cirkvi!) nešetril slovami o tom, aký je význam duchovných pastierov a predstaviteľov cirkvi. Najzreteľnejšie to povedal v 1Tm 5,17-18: *Starších, ktorí boli dobrými predstavenými, najmä tých, čo sa unívajú v kázaní a vyučovaní, treba považovať za hodných dvojitej cti, lebo Písmo hovorí: Nezaviažeš ústa volovi, keď mláti! a: Hodný je pracovník svojej mzdy.*

V texte 1Ts 5,12-24 sa takisto zaoberá otázkou vzťahu veriacich k predstaveným, či popredným pracovníkom v cirkvi. Je to téma stále aktuálna. A treba v pokore priznať, že táto téma je aktuálna aj v našich zboroch. Hovoríme, hodnotíme, ale je to vždy motivované vďačnosťou a túžbou za všetko ďakovať?

Prečítaj si teraz ešte raz pozorne celý oddiel 1Ts 5,12-24. Čo z dôrazov textu vyplýva pre nás, kresťanov na začiatku 21. storočia? Možno by každý z čitateľov odpovedal s rôzneho uhla pohľadu. Dovoľte mi, aby som sa s vami rozdelil o štyri konzekvencie:

- a) Kázanie Božieho slova a vyučovanie sú považované za významné činnosti. Dôsledky takej činnosti majú značný dosah na jednotlivcov a ich prostredníctvom na cirkev aj sekulárnu spoločnosť. Boh sa priznáva k slovu, je to Božia inštitúcia. Ľudia boli obdarení slovom ako prejavom osobitného miesta medzi stvorenstvom. Dôkazom toho je slovo v Božích ústach keď tvoril túto zem (On povedal, a stalo sa!). Ďalším dôkazom je náš Spasiteľ Ježiš, ktorého evanjelista Ján označuje za Slovo (1,1). Z toho vyplýva, že kazatelia Božieho slova konajú činnosť, v ktorej má zaľúbenie Boh, ak len verne interpretujú Slovo. Pán Boh hľadá verných (poučených a mravne vyspelých) kazateľov Slova.
- b) V texte je reč konkrétne o *predstavených v cirkvi, ktorí sa pre vás namáhajú a napomínajú vás. Veľmi si ich vážte a milujte ich, keď vám slúžia.* Vyučujem teológiu a pred časom som sa musel vyrovnávať s otázkou, aké je poslanie teológie a teológov. Uspokojivú odpoveď som našiel u Johna Wesleye, ktorý definoval poslanie teológie ako *hľadanie styčných bodov výpovedí o Bohu a konkrétneho života veriacich.* O to išlo aj apoštolovi Pavlovi, veľkému a slávnemu teológovi! Predstavení v cirkvi sa namáhajú a napomínajú (nie bez osobného rizika!) preto, aby kázanie Božieho slova nebolo degradované na prostriedok získavania

informácií a intelektuálneho tučnenia! Z tohto dôvodu sa kazatelia a predstavitelia cirkvi neobmedzujú na kázanie Slova, ale snažia sa, aby sa uskutočňoval život viery v konkrétnych situáciách života. Keďže sa modlíme *Príď Tvoje kráľovstvo*, musí byť cirkev pripravená Božie kráľovstvo prijímať.

- c) Veci Božieho kráľovstva prijímať nebýva ľahké z rôznych dôvodov, ale najmä tiež pre chyby a hriechy ľudí, ktorí sú kazateľmi a predstaviteľmi cirkvi. Ako sa teda vyrovnáť s príkazom ap. Pavla *nadovšetko ich milujte pre ich prácu* (13. v.). Božie kráľovstvo ku nám prichádza nie len ako myšlienky, ale ako konkrétny proces slov a činov ľudí, ktorí nám nemusia vždy byť sympatickí a ktorých práca nemusí byť vždy nami pochopená. Aj tu nám prichádza na pomoc Božie slovo. Mk 10,15 zaznamenal slovo Pána Ježiša: *Kto neprijme kráľovstvo Božie ako dieťa, nikdy nevojde doň*. Tu je dôležitý slovný obrat *ako dieťa*. Väčšina vykladačov (aj náš J. Wesley) i parafrázované preklady (napr. aj nedávno vydaná *Biblia s aplikáciami pre život*) chápu gr. ὡς παιδίων ako nominatív - teda *detským, detinským spôsobom*. No „dieťa“ (τὸ παιδίον) je v gréčtine neutrum a všetky neutra majú pre nominatív, akusatív a vokatív toho istého čísla ten istý tvar. Slovo παιδίον môže preto byť aj akusatív (toto chápanie nevyklučuje ani adverbium ὡς). Potom ale výklad bude iný: Božie kráľovstvo treba prijať *ako sa prijíma dieťa, ako prijímame vlastné dieťa*. Dieťa prináša do rodiny zásadné zmeny. Sprvu je krásne, milučké a len sa naň usmievame. Neskôr prídu aj chvíle nervozity, niekedy aj krik, v škole možno nie celkom dobré výsledky, atď. No vždy ostáva dieťaťom svojich rodičov a tí ho milujú. Vo všetkom, čo robia, hľadajú prospech svojho dieťaťa. Tak tomu má byť medzi nami. Máme sa prijímať a milovať, lebo sme sa prijali ako súčasť Božieho kráľovstva.
- d) Tu sa dostávame k poslednému (neľahkému) príkazu Písma: *Za všetko ďakujte, lebo to je vôľa Božia pri vás v Kristu Ježiši*. (18.v.). Vari na pozadí Ježišovho príkazu, aby sme prijali Božie kráľovstvo ako (vlastné) dieťa, môžeme prekonať našu častú nechúť a neochotu za všetko ďakovať. Rast Božieho kráľovstva, jeho uplatňovanie sa v čase a priestore, kde sa momentálne nachádzame, pripodobnený k rastu a premenám dieťaťa, nás vedie ku kvalitatívnej premene kritérií na jeho exponentov. Naša sebareflexia takisto nadobudne modifikovanú podobu.

Záverom

Ak sme vstúpili do Božieho kráľovstva, buď sme to urobili už tu na zemi, alebo sa to už nikdy nestane – tak nás upozorňuje Pán Ježiš. Teraz je treba prijať Božie kráľovstvo a s tým aj

vnútornú silu Ducha Svätého k tomu, aby sme za všetko ďakovali. Vďačnosť (za všetko, včítane našich predstavených v cirkvi) je veličina Božieho kráľovstva. Tam sa prejavuje a uplatňuje, kde je.

Pavel Procházka